

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XX-Nr. 932

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Vineri 2 febr. 1968

4 pag. 25 bani

Școala - cadrul educativ cel mai organizat

Se impune o viziune de ansamblu asupra desfășurării muncii educative • Transmiterea volumului de informații trebuie susținută de un efort egal pentru valorificarea lui pe plan educativ • Cum este folosit ansamblul pedagogic pe care îl pune la dispoziția școlii bogata viață social-culturală a țării ?

Pregătirea și integrarea tinerei generații în fluxul vieții sociale, modelarea și formarea personalității omului în devenire au suscitat întotdeauna interesul, au trezit răspunderea minților luminate, a tuturor acelor care erau animați de idei înalte, preocupări de progres social. Condițiile vitrege, posibilitățile limitate ale vremurilor trecute n-au favorizat însă manifestarea deplină a aptitudinilor și talentelor, a tendinței de afirmare și de autorealizare ce caracterizează de azi tineretul. Astăzi, oriunde, noiștră socialistă a creat condiții optime pentru dezvoltarea multilaterală a personalității, a deschis perspective largi în fața tineretului. Așa cum se subliniază în hotărârea Plenarei C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie - 1 decembrie 1967, formarea și educarea tinerei generații - viitorii patriei noastre, al națiunii socialiste - constituie una dintre preocupările de cea mai mare însemnătate ale partidului și statului, ale întregii societăți.

Progresul rapid al construcției socialiste, înfăptuirea programului elaborat de partid pentru dezvoltarea economiei, științei și culturii naționale sporesc continuu cerințele față de pregătirea și formarea tinerei generații. Viitorii constructori ai socialismului și comunismului trebuie să fie oameni culti și bine pregătiți profesional, patriști, conștiință patriotică, conștiință de omni și de omenie înaintată față de muncă și de îndatoririle sociale, animați de o dragoste nemărginită față de poporul și patria noastră. În formarea unor asemenea oameni rolul principal îl are, așa cum arată hotărârea, cadrele didactice. Alături de ceilalți factori sociali-educativi și în strânsă conlucrare cu aceștia școala este chemată să-și aducă contribuția sa hotărâtoare nu numai în pregătirea științifică și profesională a elevilor, ci și în formarea profilului lor moral și politic.

Conținutul activităților școlare, precum și cadrul în care ele se desfășoară, oferă toate posibilitățile pentru o muncă educativă intensă și sistematică.

Caracterul avansat al posibilităților existente obligă în mod obiectiv la o apreciere exigentă a modului cum sînt valorificate acestea, la o privire critică a consecințelor ce decurg din neocoptarea lor. Există încă o serie de școli unde problemele muncii educative sînt slab elaborate și neconcretizate. Deși ele figurează în planurile de muncă ale școlii, ale diriginților etc., dezbaterile și clarificările lor rămîn pe plan general, alt sub aspect de conținut, alt și sub cel metodic și organizatoric. Din acest motiv întîlnim în multe planuri obiective care nu sînt în sinea de particularități de viață ale elevilor, de nivelul și condițiile concrete în care se desfășoară activitatea colectivelor respective.

Nu sînt rare de pildă cazurile cînd se știe în prea mică măsură ce noțiuni morale, convingeri, sentimente, obișnuințe, trăsături de voință și caracter trebuie formate la elevii de o anumită vîrstă. Inseși problemele cuprinse în regulile de purtare pentru elevi rămîn neconcretizate la nivelul de dezvoltare al diferitelor clase. În felul acesta conținutul educativ al muncii școlare rămîne nedefinit, este de multe ori sărac și neadecvat condițiilor date. Sînt neajunsuri și în ceea ce privește caracterul unitar, sistematic, succesiv și continuu al activității educative. Lipsa unei legături logice, cauzale între diferitele acțiuni educative reduce mult efectul măsurilor izolate, deoarece ele nu sînt întîrse prin alte mijloace corespunzătoare. Datorită faptului că, o dată cu trecerea elevilor în clasa a V-a, nu se iau în seamă rezultatele obținute în clasele I - IV, se pierd foarte ușor trăsăturile pozitive, convingerile și obișnuințele formate anterior. Același lucru se poate observa și în cazul trecerii elevilor

din clasa a VIII-a în clasa a IX-a, mai ales cînd au loc schimbări de cadre didactice și în special de diriginți. Sînt cazuri cînd într-o anumită clasă se planifică activități educative fără să se știe concret ce s-a realizat în anul precedent, ce rezultate și lipsuri a avut muncă anterioară, la ce nivel de dezvoltare morală au ajuns elevii respectivi. Toate acestea duc la lipsa unei corelări, a unei legături organice între dinamica dezvoltării morale a elevilor și sistemul măsurilor educative.

Hotărîrea Plenarei din decembrie stabilește limpede principalele sarcini educative ce stau în fața școlii, asigură muncii sale o direcțivă clară, o mobilizează să meargă în pas cu dezvoltarea generală a societății noastre, nu numai

în sensul abordării tuturor problemelor educative la nivelul cerințelor actuale, dar și în ceea ce privește folosirea condițiilor noi, a arsenalului pedagogic pe care îl pune la dispoziția viața noastră socială în continuă îmbogățire și desăvîrșire. În elaborarea acțiunii sale educative - bogată, cuprinzătoare și diferențiată în același timp - școala este chemată să valorifice atât resursele sale interne, cât și aportul factorilor externi, numeroasele posibilități oferite de mediul social înconjurător, de instituțiile culturale și artistice.

Prin natura sa muncă educativă este deosebit de variată și complexă, fiecare situație nouă solicitînd o atitudine adecvată, adeseori neprevizibilă, cu rezolvări ori-

ginale. Aceasta nu înseamnă însă nicicum că ea poate fi lăsată să se desfășoare spontan. Dimpotrivă, faptul a-celora impune o viziune pedagogică de ansamblu, o planificare științifică. Evident, programarea muncii educative nu poate fi altă de precizie și riguroasă ca programarea activității instructive, ea avînd un rol orientativ și un caracter elastic. Totuși, nu ne putem dispensa de o planificare, după cum nu este suficient să prevedem doar obiectivele generale. Un plan educativ bine chibzuit, izvorit din studii temeinice al relațiilor școlare

Prof. univ. dr. ANDREI DANCSULY

(Continuare în pag. a 4-a)

Optică deformată

Opt studenți ai grupei 212 din anul I al Facultății de construcții din Cluj au ratat examenul de analiză matematică pentru că, neavînd aptitudinile cerute, s-au orientat totuși spre facultatea în cauză. „Dopați” cu meditații și ajutăți de mîna hazaradului, au reușit să fie admiși la concursul de admitere. Dar realitatea, implacabilă, n-a întîrziat să le pună în față ogînda adevărului. Examenele pierdute încă de la prima sesiune le spun limpede și răspicat: „Nu aveți aptitudinile pentru această profesie, nu trebuia să urmați această cale”.

S-ar putea ca acești tineri să ia, triș-grăpiș, examenul vitros, să termine facultatea și să ajungă ingineri constructori. Dar este în orice caz sigur că nu vor fi decît niște ingineri medocri, că perso-

nalitatea și forța lor creatoare nu-și vor realiza adevăratele lor dimensiuni.

În fiecare individ există o capacitate anume, un fond de aptitudine și de înclinații care, valorificate, fac ca eforturile lor să aibă cel mai înalt randament. Uneori însă, în practică, se întîmplă altfel. Un om care ar fi putut să devină, să spunem, un foarte bun fizician face pictură și, după cum e de așteptat, pictează prost, iar pictorul virtual se ocupă de fizică, unde incurcă lucrurile, incurcădu-se și pe sine.

Este însă perfect posibil ca fiecare individ să fie ajutat să-și cultive și să-și perfecționeze capacitățile lui reale - și aceasta poate să o realizeze, în primul rînd, școala. Este una dintre marile datorii

ale pedagogului, aceea de a ghici în copilul pe care îl are în față astăzi forța creatoare a omului de mine, viitorul lui mare pașune, filoaiele de energie din care se va alimenta ea. Or, miinați de dorința de a obține succese globale, nu o dată facem greșeala de a pretinde elevilor rezultate la fel de bune la toate disciplinele, uitînd că prin această tendință de uniformizare împiedicăm dezvoltarea celor însușiri care merită și se cer a fi cu adevărat cultivate.

Mi se pare că relația trebuie să fie răsturnată. Că se cuvine să avem întii în vedere sensul în care poate evolua fiecare elev în parte și să subordonăm stimulării acestei evoluții celelalte exigențe.

O. B.

Un moment care cere educațional, de fiecare dată, atîta grijă, atîta cumpănire!

Un cabinet pentru învățămîntul programat

La Liceul „Gh. Sincal” din Capitală este în curs de organizare un cabinet modern de matematică, ce va fi condus direct de Facultatea de matematică a Universității București. Cabinetul va fi înzestrat cu aparate și instrumente pentru efectuarea lucrărilor practice pe teren, cu truse de figuri și corpi geometrice etc.

De curînd, rectoratul Universității București a pus la dispoziția cabinetului manuale de instruire programată, care vor fi utilizate ca material orientativ. De asemenea, profesorii de matematică al liceului au creat prototipuri de mașini mecanice pentru instruirea programată conform sistemelor liniar și ramificat, precum și un aparat electronic, cu ajutorul cărora se vor desfășura în cabinet lecții programate.

Colaborare între clasele speciale

După cum se știe, în acest școlar a fost extins numărul claselor speciale pentru elevii cu aptitudini și interese deosebite în domeniul matematicii și fizicii. În aceste clase se desfășoară o activitate intensă la disciplinele de profil, alături în cadrul lecțiilor propriu-zise, și în cadrul altor acțiuni.

De exemplu, elevii clasei a XI-a speciale de matematică de la Liceul „George Lazăr” din Capitală au organizat recent, sub conducerea profesorului de specialitate, un simpozion la care s-au discutat temele „Gh. Lazăr și trigonometria lui” și „Exerciții și probleme rezolvate cu ajutorul trigonometriei”.

Un interesant schimb de experiență a avut loc recent între clasele speciale de fizică ale liceelor „Emil Racoviță” din Cluj și „Emil Racoviță” din Iași. Cadrele didactice au discutat cu acest prilej o serie de probleme referitoare la modalitățile predării cunoștințelor teoretice, la conținutul și desfășurarea lucrărilor de laborator, la metodică rezolvării problemelor de fizică etc. La rîndul lor, elevii claselor speciale de fizică din Iași și Cluj și-au propus unii altora, spre rezolvare, probleme originale.

Patrulare școlare de circulație

Dacă trecînd prin cartierele Capitalei veți vedea, în primele ore ale dimineții sau la prînz, „milițierii” de vîrstă școlară dirijînd drumul spre școală sau casă al colegilor lor, să nu vă surprindă: sînt patrulare școlare de circulație. Organizate din inițiativa Ministerului Învățămîntului, în colaborare cu organele M.A.I., ele sînt menite să contribuie, alături de alte măsuri, la asigurarea securității vieții și sănătății elevilor.

Decemnată au fost organizate patrulare școlare la liceele „Mihail Sadoveanu” și „Șpiru Haret”, la Școala generală „Barbu Delavrancea” și la Școala generală nr. 124. Ele sînt constituite din 8-10 elevi, dintre cei mai buni la învățătură și disciplină. Pentru micul supraveghetori al circulației a fost întocmit un regulament, cu prevederi pe care toți se străduiesc să-l respecte cu sfințenie. Iată cîteva din atribuțiile patrulelor școlare: să conducă spre școală și spre casă grupurile de elevi care locuiesc în aceeași zonă cu ei, să vegheze ca deplasarea spre școală să se facă numai pe trotuar și în mod disciplinat; să asigure traversarea grupurilor de elevi prin locurile prevăzute cu indicatoare sau pe la colțurile străzilor; să asigure ordinea la urcarea și coborîrea în și din vehiculele de transport în comun etc. După omnia se vede, patrularele nu sînt activități serioase, pline de răspundere.

Pentru constituirea calificărilor lor, așa încît să-și poată exercita atribuțiile în deplină autoritate, zilele trecute patrulare școlare de la Liceul „Mihail Sadoveanu” au primit într-un cadru festiv, din partea organelor de miliție o serie de însemne: centuri, mînuși albe, mîncare. În curînd vor primi asemenea însemne și patrularele de la celelalte școli.

LUNA CĂRȚII LA SATE

A început „Luna cărții la sate”. Manifestare culturală cu tradiție în satul nostru contemporan, „Luna cărții” constituie astăzi o prezență, care, prin proporțiile ei, ne dă o imagine vie a ceea ce înseamnă setea de cultură a locuitorilor din mediul rural. Unele cifre sînt concludente în acest sens. În anul care a trecut au fost trimise librărilor și magazinelor satești peste 2 500 de titluri de cărți,

într-un tiraj care însumează 11 115 000 exemplare, iar în casele cititorilor de la sate au pătruns cărți care depășesc valoarea de 75 milioane lei. Numai din lucrările Editurii didactice și pedagogice, fără a socoti manualele școlare, au luat drumul satelor 65 de titluri într-un tiraj de aproape 300 000 exemplare.

Importante progrese s-au realizat și în privința modului de aprovizionare cu cărți a cititorilor de la sate. La dispoziția lor stau astăzi 818 librării, numărul acestora fiind în continuă creștere. Funcționează de asemenea 7 000 de puncte de librărie în cadrul magazinelor satești și 18 autocaravane-librării. „Cartea prin poștă” dispune de o librărie centrală și 15 secții regionale. Numai prin intermediul din evidențele librăriei „Cartea prin poștă” din București figurează cca. 7 000 de învătători și profesori din mediul rural.

Un aport însemnat în răspîndirea cărții la sate îl aduc și cei cca. 10 000 difuzori voluntari de carte, recrutați în majoritatea lor din rîndul cadrelor didactice.

Manifestările culturale care vor avea loc la căminele culturale, în biblioteci și librării satești cu prilejul „Lunii cărții” - șezători literare, simpozioane

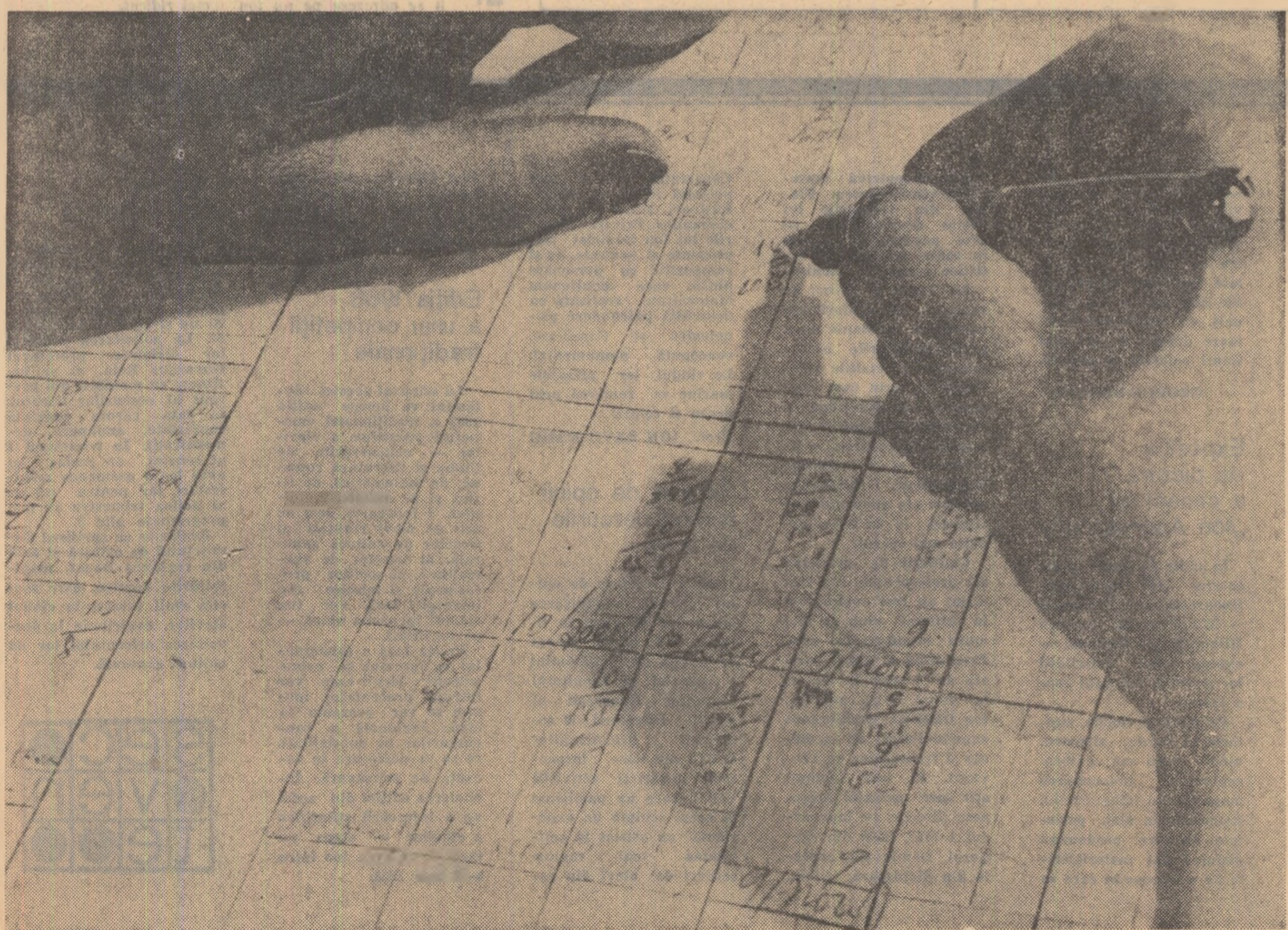
pe diverse teme, recenzii, întîlniri cu scriitorii etc. - vor constitui pentru cititorii satelor un nou prilej de îmbogățire a cunoștințelor lor culturale-științifice.

Școlile vor găzdui și ele diverse manifestări cu cartea. Vor avea loc seri de basm, recitaluri de poezie, vizite la librării, concursuri literare pe marginea cărților recomandate în programele de învățămînt.

În acest an, „Luna cărții la sate” prevede și cîteva acțiuni inedite cum sînt: un concurs cu premii „Cine citește citește”, organizat de Editura politică în 10 localități din regiunile: București, Banat, Dobrogea, Suceava și Maramureș, „Zilele cărții pentru gospodine”, care își propun drept scop popularizarea cărților cu conținut specific preocupărilor femeilor precum și un concurs cu premii intitulat „Cel mai activ difuzor de carte de la sate”.

Un rol important în desfășurarea celei mai bune conștiințe a activităților prevăzute în „Luna cărții la sate” îl au învătătorii și profesorii, harnici sprijinitori și îndrumători ai acțiunilor culturale ce se întîrsează în cadrul acestor tradiționale sărbători a cărții.

PANAIT MIRESCU

Citeva modalități de însușire a citirii conștiente

În perioada abecedară și mai ales către sfârșitul acesteia, învățătorul are mari posibilități de a se ocupa în forme multiple de formarea citirii conștiente a copiilor, de îmbogățirea cunoștințelor și vocabularului lor.

Dorind să utilizeze cât mai larg aceste posibilități, învățătoarea Dorina Mihăilescu, de la Liceul nr. 12 din Capitală, aplică, pe lângă procedeele uzuale ale citirii selective și pe sărite a coloanelor de cuvinte și de textelor încheiate, și unele metode asemănătoare probelor psihotehnice. Bunăoară, în legătură cu textul „La masă” de la pag. 47 ea a pus copiilor următoarea întrebare: „De câte ori și unde anume ați văzut scris în această pagină cuvântul „mănușcă”? Folosul procedurii s-a relevat curînd: alături de o serie de răspunsuri corecte și de unele greșeli datorate lipsei de atenție, un răspuns a inclus și cuvântul „mîncare”; avînd o structură grafică asemănătoare cu a cuvîntului „mănușcă”, „mîncare” a fost asimilat de un copil cu acesta. Abia după ce i s-a cerut să citească pe silabe copilul a reușit să diferențeze cele două cuvinte. Procedeu a ajutat-o astfel pe învățătoare să lupte împotriva citirii „pe de-ășupra”, mecanice.

Cu scopul de a menține în activitate întreaga clasă și a verifica citirea conștientă a unui număr cât mai mare de școlari, tovarășa Mihăilescu a utilizat citirea colectivă în clasă, simultan cu marcarea în carte a cuvîntului citit; trecînd printre rînduri, învățătoarea urmărea concordanța între cuvîntul rostit și cel indicat în abecedar. Astfel au putut fi depistați copiii care „citeau” lecția din memorie. În continuare tovarășa Mihăilescu a lucrat individual cu elevii în cauză. Mascînd cuvintele alăturate (pentru ca sensul propoziției să nu influențeze citirea), a lăsat în cîmpul vizual numai cuvîntul care trebuia citit.

Se știe că unii copii cu o memorie foarte bună reproduc cu ușurință textul

după citirea-model a învățătorului „cînd pe dinafară” — e drept, unora cu mici greșeli. Pentru a evita această memorizare și pentru ca procesul citirii să fie rezultatul efortului propriu al școlarii de a îmbina sunetele în silabe și silabele în cuvinte, învățătoarea a experimentat, la lecțiile cu o structură grafică mai simplă, trecerea directă la lectura școlarii fără citire-model. Atunci cînd unii școlari nu reușeau, după 2-3 încercări, să realizeze sinteza sonoră, cuvintele respective au fost compuse și din literele alfabetului. Procesul citirii realizat prin eforturile depuse pentru depășirea unor greutăți le-a creat copiilor satisfacții mai mari, s-a dovedit mai stimulant. Bazat pe o activitate intelectuală — analiză și sinteză sonoră — el este în același timp mai conștient și mai temeinic.

Obisnuții să aducă contribuții personale la desfășurarea lecției, unii școlari din clasa tovarășei Mihăilescu manifestă un spirit critic deosebit. Astfel, cînd în etapa verificării unei lecții un elev a citit cuvîntul „repede” literinzînd, adică luînd ca unitate optică de citire litera, nu silaba și adăugînd după fiecare consoană vocala de sprijin „i”, fără a reuși deci să realizeze sinteza sonoră a cuvîntului, un coleg al lui a spus: „Eu am observat că dacă citești așa, pe litere, nu mai știi să citești cuvîntul întreg.”

Deși limitate, datorită necesității de a cuprinde numai cuvinte cunoscute, textele din abecedar oferă totuși învățătorului posibilitatea de a îmbogăți cunoștințele și vocabularul copiilor, de a stabili legături cauzale între fenomene. O propoziție simplă: „În pădure sînt animale”, i-a oferit tovarășei Mihăilescu prilejul unei discuții în legătură cu animalele care trăiesc în pădure, cu caracteristicile animalelor sălbatice. Această discuție i-a pus pe elevi în situația de a stabili, la nivelul posibilităților lor, anumite trăsături comune unor categorii, de a determina asemănările și deosebirile, de a sesiza unele legături cauzale.

Practica învățătoarei Dorina Mihăilescu arată că elevii din clasa I pot fi conduși către deprinderea ideii principale dintr-un text citit. Ea folosește în acest scop două modalități: în anumite cazuri îi orientează să citească propoziția cea mai semnificativă, cea

mai cuprinzătoare din text: în altele, îi îndrumă să concentreze conținutul celor citite într-o propoziție alcătuită de el.

Permanentă sollicitare a gândirii copiilor, aplicarea unor procedee diverse în funcție de particularitățile lor individuale, preocuparea de a găsi mijloace cit mai variate pentru menținerea în activitate a întregii clase o ajută pe învățătoare să pună baze ferme muncii de formare intelectuală a elevilor.

Asist. univ. RODICA NIȚU

Cînd se introduc lucrările independente de chimie?

În cercurile didactice de specialitate se poartă adesea discuții cu privire la nivelul de la care se pot introduce lucrări independente ale elevilor, precum și la caracterul acestor lucrări. Personal, bazîndu-mă pe unele rezultate obținute în școala noastră, socotesc că o serie de lucrări independente de complexitate medie pot fi introduse începînd din clasa a VIII-a a școlii generale. Elevilor interesați în mod special de studiul chimiei, membrii ai cercului de profil, li se pot încredința chiar experiențe și lucrări mai complicate.

Printre lucrările independente efectuate de elevii claselor a VIII-a ale școlii noastre se numără operațiile de decantare, dizolvare și filtrare, verificarea unor proprietăți ale metalelor etc. Aceste lucrări, corespunzătoare nivelului pregătirii pe care dorim s-o asigurăm elevilor, le formează deprinderi adecvate activității pe care mulți dintre ei o vor desfășura în viitor, școala noastră fiind amplasată într-un centru al industriei miniere.

Iată, de pildă, cum s-a desfășurat în clasele a VIII-a ale școlii noastre o lucrare practică de verificare a condițiilor de ruginire a fierului. Elevii au primit doar indicațiile privind materialul necesar și tehnica operației. Ei și-au procurat, fiecare, cite două sticlucie astupate cu cîte un dop, prin care a fost trecută cîte o buclă de sîrmă. La prima experiență li s-a cerut să introducă cîteva picături de apă pe fundul sticlucii și să verifice, în condiții diferite, ce se întîmplă cu sîrma de fier. Din totalul de 50 de elevi care au efectuat experiența respectivă, 40 și-au notat observația justă că atunci cînd sîrma prinsă în dop a fost ținută în apă nu a ruginit, în timp ce sîrma ținută doar deasupra apei, fără a fi introdusă în aceasta, a ruginit foarte repede (pe baza acestor observații în cadrul lecției s-a desprins concluzia că vapori de apă sînt cei care provoacă ruginirea rapidă); 6 elevi, deși au efectuat corect experiența, n-au făcut observația care se impunea, dovedind că dispun de o insuficiență orientare în studiul individual; alți 4 elevi au efectuat experiența incorect.

Discutarea în clasă a rezultatelor obținute de elevi a fost pozitivă atît pe planul adîncirii cunoștințelor de specialitate, cît și pe planul educativ. Cu prilejul lucrării următoare, privind reacția fierului în soluție de sulfat de cupru, 47 de elevi și-au orientat bine observațiile, desprinzînd concluzii corespunzătoare; nu a mai existat nici un elev care să trateze incorect sarcina încredințată.

Elevii claselor a VIII-a au rezolvat de asemenea, folosind formulele și ecuațiile chimice, o serie de probleme cu privire la compoziția anorganici al carbonului, precum și la unele metale cu importanță industrială mare, au determinat masa unui element într-o anumită substanță, conținutul procentual al unei substanțe compuse și cantitățile de substanțe care intră și care rezultă

din ecuațiile chimice, cantitatea de alcool etilic necesară pentru a obține prin ardere o cantitate definită de bioxid de carbon etc.

Experiența de pînă acum ne-a dovedit importanța deosebită a stimulării prin toate mijloacele a activităților independente ale elevilor, în special pentru faptul că succesul în realizarea acestor lucrări face să crească încrederea tinerilor în propriile forțe și le mobilizează, cu rezultate concrete pe plan instructiv-educativ, capacitățile creatoare.

Prof. HARALAMBIE DINA
Școala generală din comuna
Baia de Fier (Oltenia)

Cum realizăm prezența activă a elevilor la lecție

Pedagogia modernă formulează în fața școlii multiple exigențe. Profesorul este sollicitat să le formeze elevilor deprinderea de a realiza relații logice între cunoștințele acumulate. Este vorba, aici de operație de permanentă orînduire și reorîndire a informațiilor primite, de clasarea informațiilor noi în funcție de experiența anterioară, de ierarhizarea lor pentru a delimita esențialul de secundar, pentru a deduce generalul dintr-o serie de cazuri particulare, pentru a înțelege abstracțiunile pe baza unor informații concrete.

Toate acestea cer o participare foarte activă a elevului la lecție. Or, destul de mulți profesori, chiar dintre cei preocupați de a îmbunătăți permanent calitatea activității lor, nu au în vedere, în măsură suficientă, necesitatea de a atrage conștient pe elevi într-o participare activă la munca desfășurată în clasă. Ne-a dovedit-o între altele, un experiment organizat în școala noastră, în cadrul asistenței la lecții. Ne-am propus să urmărim, în timpul acestor asistențe, cît vorbesc elevii la lecție în raport cu profesorii.

Rezultatele acestor observații sînt destul de interesante. În urma unor înregistrări făcute pe bandă de magnetofon la unele obiecte ca istoria, literatura, fizica, biologia etc., am constatat că trei sferturi din oră vorbesc profesorii și numai un sfert de oră vorbesc elevii. Participarea acestora la unele lecții de fizică (la care nu au efectuat nici lucrări practice) a coborît sub 20 la sută. O participare mai susținută am remarcat-o la matematică și limbi străine, unde elevii ajung să ocupe pînă la 30-35 la sută din timpul alocat lecției.

Unele experiențe pe care le-am făcut în școală după aceste constatări ne-au arătat că participarea elevilor poate să cuprîndă pînă la 50 la sută din timpul lecției. Dar chiar și în aceste condiții prezența lor nu este foarte bogată. Dacă înm seama că în timpul lecției pot vorbi doar 10-12 elevi, adică 1/4 pînă la 1/3 din efectivul unei clase, vedem cît de redusă este totuși ponderea participării fiecărui elev.

Stabilirea unor proporții judicioase în această direcție ni se pare deosebit de importantă, fiindcă prezența activă a elevilor la lecție este o garanție că ei își însușesc cunoștințele predate. Faptul că profesorul economisește din propria sa expunere, din propriul său verbaj pentru a-i sollicita în schimb pe elevi să răspundă la diferite probleme, să deducă singuri ideile lecției, să formuleze raționamente pe baza unui anume bagaj de informații, ne dă certitudinea că ei sînt receptivi la activitatea desfășurată în clasă, că sînt integrați în ea și că aceasta este deci eficientă.

Prof. CONSTANTIN PRISĂCARU
Liceul nr. 36 — București

În cercurile de elevi se dezvoltă aptitudinile. Aeromodeliști, azi; miine, poate, constructori de avioane.

RELIEF

PE NEGATIV

Nu se știe încă

Cu un an urmă, mai precis în ianuarie și februarie 1967, Școala generală nr. 2 din Vaslui a fost inspectată, timp de cîteva săptămîni, de o brigadă de inspectori ai secției de învățămînt rațional, condusă de șeful secției.

Terminarea controlului a avut loc obisnuita sesiune de analiză. S-au făcut aprecieri mai ales cu privire la aspectele administrativ-gospodărești și organizatorice ale muncii din școală. Sesiunea s-a terminat cu promisiunea conducătorului brigăzii de control că „analiza temeinică a muncii fiecărui învățător

și profesor se va face în procesul verbal de inspecție”. Apoi brigada și șeful ei au plecat. De atunci cadrele didactice de la Școala generală nr. 2 din Vaslui așteaptă cu emoții mari „cît ziua cînd va sosit conștienta cu procesul verbal de inspecție. E foarte interesant de văzut, mai ales, care vor fi datele pînă la care cadrele didactice vor fi obligate să realizeze sarcinile trasate. Nu se știe însă ce vor face cei care au țesut la pensie ori au fost transferați între timp. Vor mai fi oare conștienta la discuțarea procesului verbal?

Nu după, ci înainte

În raionul Grivița Roșie din Capitală, unele drepturi bănești ale cadrelor didactice se achită cu mari întîrzieri. Este vorba de drepturile ce rezultă din ore cumulate și suplimentare. Întîrzierile ajung la săptămîni și luni în șir. Cerînd explicații, ni s-a răspuns că secția financiară a raionului nu admite plata acestor drepturi decît dacă au apărut deciziile de numire respective. Numai că,

de multe ori, deciziile apar nu cum ar fi normal — adică înainte ca oamenii să-și înceapă munca — ci cu mult mai tîrziu, după efectuarea ei. Defecțiunea se petrece undeva, pe drumul de care-l străbate prin năsea de numire de la școală la secția de învățămînt a Capitalei. Problema care se pune este să se stabilească precis unde anume și de ce?

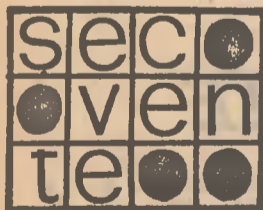
La un diapazon mai ridicat

Președintele Sfatului popular din comuna Rîul Alb, raionul Trgoviște, se supără foc ori de cîte ori nu este invitat la sesiunile consiliului pedagogic al Școlii generale nr. 1 din comună. Cadrele didactice există însă să-l invite, întrucît președintele are obiceiul să li se adreseze pe un ton

neconvenabil, chiar injurios. Atitudinea președintelui a mai fost discutată de către comitetul executiv raional. Și a ieșit cu „cîntec” pentru el. După cum se vede însă, e un om constant: își păstrează metehna. Poate e necesară o reluare a „cîntecului”, la un diapazon mai ridicat.

În laboratorul de fizică al Liceului nr. 2 din Galați.

Revistele elevilor

Numărul revistelor editate de elevi crește de la an la an — și faptul e îmbucurător nu numai pentru colecțiile de creație respective, ci pentru toți cei care se străduiesc să îndrume tinerile generații. Aceste publicații, editate cu mijloace locale, sînt în primul rînd, desigur, rezultatele neasfîmpărului creator al elevilor, dar ele reprezintă în același timp și o mărturie a interesului, a dragostei cu care aprîindă educătorii năzuințele spre împlinire ale tinerilor. Reamînd, alături de elevi, și pe profesori — unii cu viziile lor îndrăznețe, alții cu priceperoa, cu înțelepciunea lor — revistele școlare asigură conținu-

fata, sudura dintre generații. Munca de pregătire și editare a revistelor școlare este o muncă pasionantă, empuzioasă, activă, care îi familiarizează pe elevi cu numeroase domenii ale artei și literaturii, ale științei și tehnicii. Cele mai multe reviste rînar și se dezvoltă în școlile generale și în licee tocmai ca o consecință a preocupărilor în aceste domenii. Ele oglîndesc în bună măsură viața școlilor, strădanțiile și realizările colectivelor, pasiunea și talentul elevilor. Tineri, cu modestia începutului, „editorii” au dat publicității lor titluri caracteristice: „Floarea albastră” (Școala generală nr. 88 — București), „Primi pași” (Liceul nr. 25 — București), „A B C” (Liceul nr. 1 — Cluj), „Vîlstarul” (Școala generală nr. 85 — București), „Confluente” (Liceul nr. 1 — orașul George Gheorghiu-Dej), „Muguri” (Liceul nr. 24 — București) etc.

Am în față revista „Orizonturi” editată de elevii Liceului „N. Bălcescu” din Cluj — o revistă bună, caracterizată prin pluralitatea

preocupărilor. În afară de prof. univ. dr. docent Ștefan Pascu, membru corespondent al Academiei, cărui a s-a solicitat un articol despre N. Bălcescu, „patronul” școlii și de directorul acesteia, prof. V. Brînzei, care scrie cuvîntul de început de drum, toți colaboratorii (și la număr) sînt elevi. Versurile, semnate de tinerii Ion Lucian, Negruța-Lia Cațiu, Semproniu Filipoiu, Sergiu Damian, Sonia Simion sau Daniela Tătaru, trădeză scîlpîri de talent autentic și multă sensibilitate. Interesante sînt notele de drum scrise de elevii Tudor Tudoran („Prin Istanbul”), Ioana Albu („Prin cîmpurile bătrînei Moldove”), sau Monica Surtea („Bratislava”)

Se remarcă de asemenea rubricile tehnice științifice a revistelor, care propune cititorilor, spre rezolvare, probleme de matematică și de fizică, precum și probleme distractive și de specialitate. Îi învață cum să construiască un cloac de lîpt etc. Pe lângă materialele literare, sportive, turistice, materialele cu caracter tehnico-științific vorbesc desigur sfera de preocupări a elevilor liceului, despre varia-

te activităților desfășurate de ei. Poate că revista ar putea conțina și mai bine preocupările tinerilor afe-rînd spațiu și desene, sau cum procedeză „Confluente”, revista Liceului nr. 1 din orașul Gh. Gheorghiu-Dej, consemnată de mai multe publicații din țara noastră.

Interesantă prin profilul ei este revista „Hal la drumete”, editată de Școala generală nr. 86 din București, care, în întregime, oglîndește activitatea cercului turistic. Articole, hărți, desene, fotografii, caricaturi, descrieri locurile pe unde au trecut elevii în excursiile realizate de școală, vorbesc despre frumusețile și bogățiile patriei, împărtășesc întîmplări, impresii, gânduri.

Revistele școlare sînt foarte variate și în conținut, și în formă. Unele înmănușează lucrări izvorite din toate activitățile elevilor (literatură, matematică și fizică, istorie, folclor etc.), altele se profilează pe o singură activitate.

Revistele școlare au început să fie o realitate de mîndrie și optimism, de satisfacții și speranțe, pentru că reflectă o activitate entuziasmată și bogată. Ele sînt oglînda ale pasiunii, ale eforturilor creatoare depuse de cei mai tineri cetățeni ai patriei.

GEORGE NESTOR

Expoziția de pictură a cenaclului „Ion Andreescu”

În sălile Clubului sîndicatuului din învățămînt București, trei profesori — Mihai Stelu, Dumitru Hîlhior și Ion Dădîrlat — expun rodul activității lor artistice din anul care a trecut.

Pesaieje și florile, simfonii în verde, albastru, violet, roșu sau galben, reprezintă preocuparea majoră a lui Mihai Stelu. Executate în ulei, pesaiejele în care predomină pădurea sînt materializate de o viziune în care se

topos deopotrivă fantezia și sensibilitatea. Florile din tablourile lui Stelu demonstrează că arta acestuia se situează în sfera influențelor artistice a marelui Luchian. La Dumitru Hîlhior se remarcă, în majoritatea lucrărilor, strădanie de a păstra trăsăturile caracteristice și detaliile semnificative, prin care reușește să ne transpună în atmosfera Sibiului, a litoralului și a strărilor bucoarene. Tablourile cu flori ale pictorului se situează la un nivel artistic mai scîzut.

Calitățile de grafician ale profesorului Ion Dădîrlat au fost evidențiate în ultimul timp de mai mulți croniciari de artă. Prezintă o gamă variată de lucrări în ulei și în metal, ca și gravuri. Ion Dădîrlat echilibrează expresivitatea și armonia și frumusețea cu adevărul. El este înclinat să se peisajul orășenesc (Blocul pe bulevardul 1 Mai, Case din cartierul Dămăroasa, aspecte din Sighișoara, Sibiu,

Constanța), cît și spre peisajul sătesc — Săliște, Rășinari, scene din viața cloșanilor. Printre lucrările lui Ion Dădîrlat sînt prezente și portrete, ca și compoziții cu personaje din care menționăm Maternitatea, realizată cu deosebită pătrundere psihologică și Consolare, concepută monumental. La rîndul lor, peisajele marine se remarcă prin desen și colorit.

Schimb de opinii privind cercurile de elevi

Un util schimb de opinii privind organizarea cercurilor de elevi în licee a fost inițiat recent de Secția de învățămînt a Capitalei și Comitetul orășenesc București al U.T.C. Directorii și secretarii organizațiilor U.T.C. din licee, inspectori școlari și activiștii U.T.C. care au participat la acest schimb de experiență au asistat la activitatea mai multor cercuri de elevi din ca-

Ediția 1968 a unei competiții tradiționale

La sfîrșitul acestei săptămîni va începe ediția 1968 a tradiționalei competiții științifice a elevilor — concursurile de limba și literatura română, de matematică, de fizică și de chimie. Duminică, 4 februarie, secol de mil de elevi frunțași ai liceelor de cultură generală, ai liceelor de specialitate, ai școlilor profesionale și tehnice din întreaga țară vor lua startul în prima etapă — pe localități.

Legătura între generații

Mulți dintre membrii de acum 20 de ani ai cercurilor de elevi de la Liceul din Oravița sînt astăzi ingineri, profesori, medici. Ei nu și-au uitat însă școala. La solicitarea fostului lor diriginte, profesorul Gheorghe Raia, ei se înșinso cu membrii din prezent ai cercurilor liceului, în fața cărora prezintă conferințe, expuneri, demonstrații. În trimestrul I al acestui an școlar au avut loc 5 asemenea manifestări, iar pentru cel de al doilea trimestru au fost programate altele 5.

Un spectacol - lecție

Teatrul Mic, unul dintre teatrele bucurestene care ne-a obisnuit în ultimii ani cu spectacole de gust și calitate, a avut de curând o inițiativă ce trebuie lăudată și susținută. Este vorba despre spectacolul „Alexandri” (cu titlul său întreg „Vreți să jucați cu noi Alexandri?”, de Alecu Popovici, în regia lui D.D.Nelanu), cu care o echipă a teatrului se deplasează în școli. Având ca temă viața și opera poetului de la Mircetia, spectacolul întregeste într-o formă plăcută și accesibilă lecțiile de literatură, dându-le culoare și relief.

Ideea ni s-a părut înnoșată și îndrăznească în același timp, deoarece entuziasmul grup de actori al Teatrului Mic (Tatiana Iekel, Elena Pop, Ioana Gorea, Arcadie Donos, Florin Vasiliu, Tudorel Popa) aduce un autor și opere foarte cunoscute în fața unui public puțin conștient, așa cum sunt copiii. Dar examenul a fost trecut cu succes, căci elevilor le place ideea spectacolului. Versurile lui Alexandri prind suflul nou în interpretarea sensibilă a actorilor. Vesnic tânăr „Horă a Unirii”, „Hora de la Pieva” sau „Peneș Curcanul” aduc în rândurile lor un entuziasm mesaj patriotic. Puriți pe lungul drum al vieții lui Alexandri, elevii fredonează o dată cu actorii „Steluta”, „Rodica”, „Gondoleta” etc. Monologul „Mamei Anghelusa” își găsește o interpretare plină de haz, iar pre-

zentarea piesei „Cucoana Chirita în provincie”, într-o suită de momente legate ingenios de Alecu Popovici, încununază reușita spectacolului.

Poate că inițiativa Teatrului Mic ar trebui să fie un îndemn și pentru alte teatre, care să înscrie în repertoriul lor și spectacole pentru tineret. Căci, în afară de Teatrul Național („Apus de soare”, „Răzvan și Vidra”) și, sporadic, teatrele „Nottara” și „Lucia Sturdza Bulandra”, cite teatre au montat special pentru elevi piese, dramatizări sau montaje literare din literatura națională? Cei ce se plîng de situația prin care trece spectacolul de teatru ar trebui să caute explicații și în indiferența cu care este tratat tânărul spectator, lăsat să se descurce singur în labirintul acestor manifestări teatrale, cinematografice, de televiziune care-l fac blazat înaintea de vreme, pentru că nu ne preocupăm să-i formăm gustul și dragostea față de spectacolul de calitate.

Cred că tocmai acestui deziderat și-a propus să-i răspundă Teatrul Mic prezentînd un spectacol volos, proaspăt, prin care se realizează fără ostentație educația patriotică și estetică a elevilor, un spectacol care completează armonios lecțiile de limba și literatura română.

Prof. ANICA POPESCU
Liceul nr. 24 București

Conștințele negative ale frecvenței neregulate

În mod evident, asigurarea frecvenței regulate a tuturor elevilor ridică astăzi mult mai puține probleme ca în urmă cu ani. Prin grija partidului și a statului s-au creat toate condițiile pentru asigurarea unei bune frecvențe. Gratuitatea învățămîntului și a manualelor, mîile de localuri școlare noi, burselor de școlarizare și alte ajutoare materiale au determinat obținerea unor bune rezultate în acest domeniu.

Cu toate acestea, un număr de elevi — este drept, din ce în ce mai mic — continuă să nu frecventeze cu regularitate cursurile. Din această cauză mulți dintre ei rămîn repetenți și depășind vîrsta părăsesc școala înainte de absolvirea celor 8 clase obligatorii. În trimestrul I al acestui an școlar aproximativ 200 de elevi din raionul nostru nu au venit deloc sau au venit neregulat la cursuri, peste 90 la sută din aceștia fără motive întemeiate. Deși numărul lor este mic nu putem să-l trecem cu vederea, întrucît lipsa de școală are repercusiuni mai adînci decît apar la o cercetare superficială.

Conștințele negative ale frecvenței neregulate se răsfrîng inițial asupra a trei factori — elevul propriu-zis, învățătorul sau profesorul și colectivul clasei respective. În ultimă instanță, însă, ele dăunează întregii societăți.

Elevul cu o frecvență neregulată își însușește nu un sistem, ci un număr carecure de cunoștințe disparate. Conștința imediată este repetenția, care se transformă curînd într-un efect al nescolarizării într-o pseudocauză a acesteia; elevul nu mai vine la școală pen-

tru că a rămas repetent. Fenomenul continuă pe o perioadă mai mare de 3 ani, el se retrage înainte de a termina școala generală. Ce va face acest om în viitor? Cum îl va putea folosi societatea?

Învățătorul sau profesorul dirigit consumă o cantitate enormă de timp în nesfîrșite discuții cu părinții pentru a-i „lămuri” de necesitatea trimiterii copiilor la școală. Oare acest timp, deseori irosit zadarnic, n-ar da rezultate cu mult mai bune dacă ar fi utilizat în alt scop?

Unele cadre didactice, dorind să împiedice părăsirea școlii de către elevii care frecventează neregulat și știind că la prima notă proastă ei nu mai vin la lecții, folosesc o cale cu totul neindicată: renunță să-i mai noteze obiectiv, să le pună absențe; într-un cuvînt, își artificializează sistemul de lucru, conștințele negative răsfrîngîndu-se asupra tuturor elevilor. Dar chiar cînd lucrurile nu stau așa, cînd nu se urmează calea minime rezistențe, colectivele respective de elevi au de suferit — și iată de ce. Străduindu-se să-i ajute pe cei ce frecventează neregulat cursurile, învățătorul sau profesorul coboară deseori nivelul de pregătire la nivelul pregătirii acestora: îi verifică îndelung, organizează pentru ei meditații etc. Se creează atunci o situație paradoxală: elevilor care vin rar la școală li se alocă o cantitate de timp mai mare decît restului clasei. Rezultatul acestei situații este, în cel mai fericit caz, o pregătire mediocră a tuturor. Într-un fel sau altul, deci, elevii care nu frecventează regu-

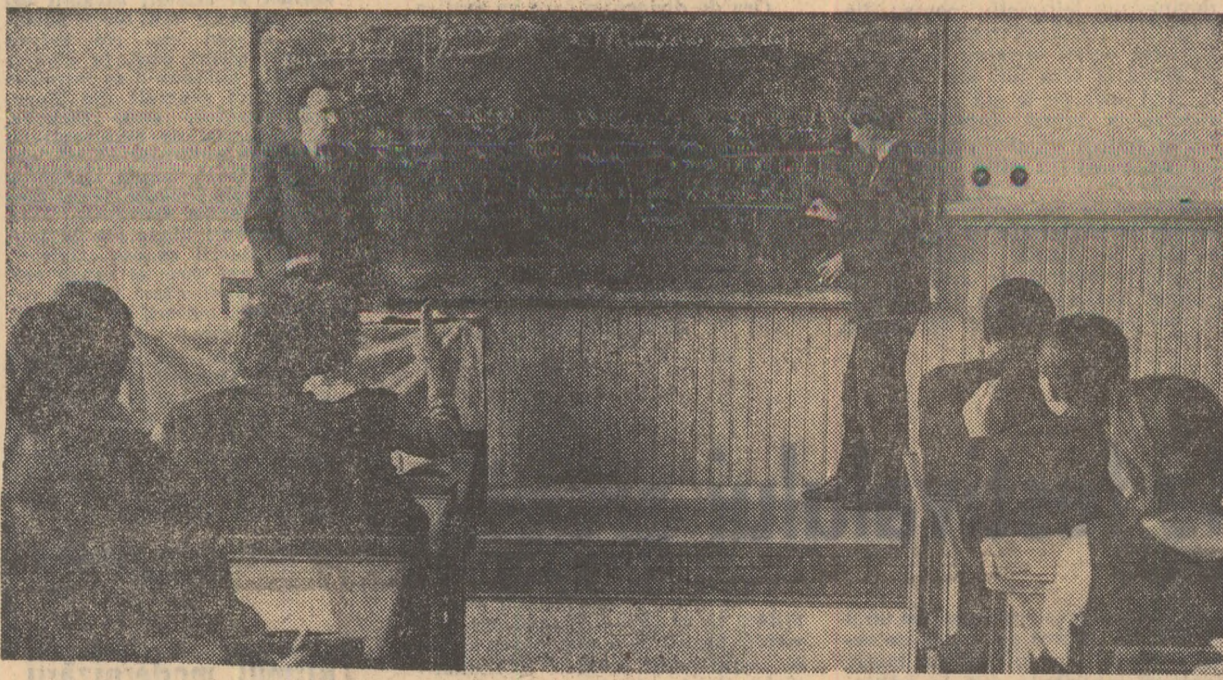
lat cursurile trag înapoi colectivul întreg.

Ce se poate face în asemenea situații?

După părerea mea, se impune să acționăm în special asupra acelor părinți care au o atitudine refractară față de școală fie pentru că privesc cu ușurință viitorul copiilor („cum am trăit eu, o să trăiască și ei”), fie că minimalizează rolul școlii, supraaprecînd în schimb valoarea unui slab cunosător de carte („am 4 clase, da' mă descurc”). Mi se pare anormal ca un învățător sau profesor să se roage de astfel de cetățeni să-și trimită copiii la școală și cred că e inadmisibil ca față de acești oameni să nu se poată lua nici o măsură eficientă.

Consider că, pentru situațiile specifice, sînt necesare și mijloace specifice. Aceste mijloace sînt nu numai necesare, dar și cerute stringent, chiar dacă aplicarea lor ar fi o raritate. Actuala legislație școlară este ineficientă în fața unor părinți care refuză categoric și nejustificat să-și trimită copiii la școală. Ea trebuie completată de aceea, mai ales în perspectiva realizării învățămîntului general de 10 ani, cu măsuri concrete impozitive celor ce încălcă prevederile legale. Contribuind la întărirea responsabilității părinților față de copii, aceasta ar aduce un serviciu nu numai școlarizării în sine, ci și ridicării nivelului de pregătire al întregului tineret școlar.

GH. DASCĂLU
șeful secției de învățămînt a raionului Iștria

Lecție de matematică la Liceul „Nicolae Bălcescu” din Pitești

Structura anului școlar în învățămîntul seral și fără frecvență

Elevii cursurilor serale din învățămîntul de cultură generală încep școala (al II-lea semestru) la 12 februarie. Clasa a XI-a (liceul de 11 ani) va încheia semestrul II la 25 mai, urmînd ca între 27 mai și 15 iunie să se desfășoare lecțiile de sinteză și pregătirea individuală în vederea examenului de bacalaureat, a cărui sesiune va ră se organiza între 17 și 27 iunie. Clasele a

IX-a, a X-a și a XI-a (liceul de 12 ani) vor încheia cursurile la 15 iunie. Sesiunea a II-a de examene la cursurile fără frecvență va avea loc între 27 iunie și 10 iulie pentru elevii liceului de 12 ani (clasele V—VIII și IX—XI), iar pentru clasa a XI-a (liceul de 11 ani) între 20 și 31 mai.

Expoziția de desene ale elevilor italieni

Sub auspiciile „Institutului român pentru relațiile culturale cu străinătatea”, ieri la

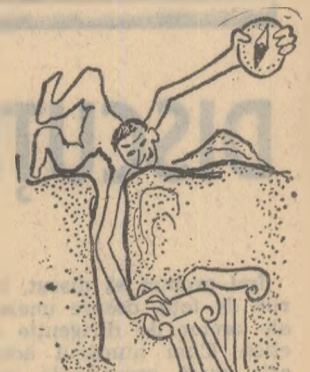
amiază s-a deschis, la Liceul „Nicolae Bălcescu” din București, o expoziție de desene realizate de elevi din școlile italiene.

La vernisaj au participat reprezentanții ai Ministerului Afacerilor Externe, Ministerului Învățămîntului, ai I.R.C.S., conducători ai unor instituții culturale bucurestene, directori și profesori de specialitate din licee, elevi.

Cu acest prilej a vorbit prof. Ioana Cosma, directoarea Liceului „Nicolae Bălcescu”. Asistența a vizionat apoi expoziția, care cuprinde 150 desene în creion și ulei.

Volriia

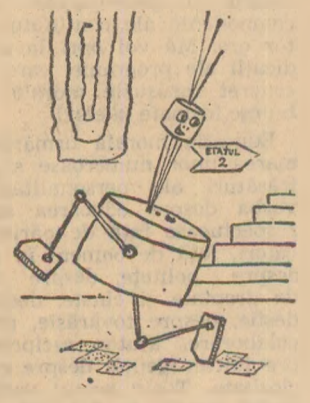
L-au detectat...

Cine ar fi crezut vreodată că arheologii vor ajunge să detecteze și apoi să descopere o rașă străvechi prin studiul cîmpului magnetic terestru? Utilizînd un detector special (în realitate un magnetometru cu vapori de rubidiu, sensibil la cele mai mici variații ale cîmpului magnetic provocate de prezența unor obiecte „străine” în pămînt), arheologii italieni și americani au stabilit locul în care se afla vechiul oraș Sybaris din provincia italiană Lucania, dispărut din istorie încă din anul 510 î.e.n. Cu ajutorul detectorului s-a putut trasa harta exactă a orașului, determinîndu-se locul caselor, al piețe-

lor etc. Sondajele au confirmat cele arătate de detectorul care a „cîtit” existența ruinelor aflate la 3 metri și jumătate sub nivelul actual al solului. În curînd săpăturile vor începe după planul dinainte stabilit.

Ferdinand plimbărețul

Lumea celor mici era familiarizată de mult cu Ferdinand Taurul, ieșit din uzina de desene animate ale lui Walt Disney. Iată acum o vestea despre un alt Ferdinand. Este Ferdinand — robotul autonom. Ca aspect nu e prea arătos. Seamănă cu o cutie de pălării, deasupra căreia constructorii săi au așezat un gît de girafă. Sub cutie, o altă, cu dispozitive de mișcare. Recent creat de tehnicienii laboratorului de fizică aplicată al universității „John Hopkins”, Ferdinand posedă „simțuri” care îi îngăduie să primească informații din jur și să se comporte tîndu-se de ele. Minusculele capturi de informație așezate în „capul” lui Ferdinand îi permit de pildă, ca, atunci cînd îl este „foame” de energie și pleacă în cercetare pentru a se „încărca”, să exploreze pereții necunoscuți mai înainte și să descopere prizele de curent. Îndată ce găsește o priză își introduce singur ștecherul și stă legat de ea pînă cînd se realimentează cu curent electric. Apoi pleacă mai departe, pe coridoarele institutului în care s-a născut. Se oprește în fața ușilor cite unul birou, bate politicos la ușă și, dacă i se răspunde, intră singur. Sistemul acustic al lui Ferdinand îi permite să situeze

în spațiu obiectele și obstacolele, după undele sonore pe care le reflectă, iar „încălțările” culisante și mobile îl fac să „simț” orice denivelare de teren, așa încît în fața unei scări se oprește și face cale întoarsă și dă alarma, fluierînd prelung. La orele 10 seara Ferdinand, „bobosit”, se duce la „odihnă”, auto-stîngîndu-se pentru 7 ore. George Carleton, specialistul care l-a prevăzut pe Ferdinand cu memorie artificială, îi dezmiardă cu porecla „furnicuța”, pe temelie că are o minte de furnică. Dar pentru a ajunge la performanțele de orientare ale furnicii lui Ferdinand l-ar mai trebui și ochi cu care să descopere instantaneu prizele de curent. Specialistii se gîndesc să-l prevadă și cu un asemenea „simț”.

Arca lui Noe din Pacific

Naturalistul Robert Bowman a colecționat, într-o imensă valieră, circa 100 de specimene de păsări din insulele Galapagos. El urmărește să explice cum s-au diferențiat, cu timpul, cîntecele sau strigătele păsărilor, stabilind legile lor de evoluție. Printre cuștințele observate de Bowman în lumea atît de variată a insulelor Galapagos se înscrie și obiceiul ciocătoarei de aici. Anume, cînd ciocul i se pare insuficient pentru a captura vreo insectă strecurată într-o înfrîm de subțire crăpătură a scoarței unui arbore, ciocătoarea aleargă pînă la un cactus

vecin și smulge un spin. Revine apoi la atac și, manevrînd spinul cu vârful ciocului, reușește să înșafă prada.

Școala — cadrul educativ cel mai organizat

(Urmare din pag. 1)

concrete ne fereste de improvizații, asigură muncii un caracter sistematic, contribuie la realizarea unității de influențe și acțiuni educative. În elaborarea și înfăptuirea unui asemenea plan se conjugă aportul tuturor cadrelor didactice, al organizațiilor U.T.C. și de pionieri.

Un loc important în plan îl deține activitatea educative în afara lecțiilor. Ele însă nu pot fi rulate de conținutul muncii educative ce se desfășoară în cadrul procesului de învățămînt, principala mijloc de realizare a sarcinilor instructiv-educative, în cadrul cărora trebuie să se împletească în mod organic sarcinile de informare și de formare a elevilor. Totuși, în practică, aspectele educative ale lecției rămîn nu rareori pe un plan secundar. Preocuparea de a transmite elevilor un volum de informații cit mai bogat nu este susținută de un efort egal pentru valorificarea pe plan educațional a conținutului cunoștințelor, ca și a procesului de asimilare a acestora. Or, conținutul lecțiilor contribuie în mod hotărîtor la formarea concepției științifice, marxist-leniniste a elevilor, la înarmarea lor ideologică și politică, la dezvoltarea dragostei față de patrie și popor. Aceste aspecte ale educației sînt prezente potențial în conținutul tuturor disciplinelor. Ele trebuie însă reliefate, întărite și subliniate în așa fel, încît să se întipărească adînc în conștința elevilor, să producă impresii puternice, cu profunde rezolu-

ții afective. Profesorul nu poate fi indiferent, neutru față de adevărurile pe care le propagă de la catedră. La rîndul său procesul de învățare, principala formă de activitate a elevilor, este un minunat prilej pentru formarea unei atitudini înalte față de muncă, pentru dezvoltarea unor trăsături de caracter ca perseverența, spiritul de răspundere, conștințiozitatea, spiritul tovarășesc etc. Dacă se bazează pe motivații juste, de un caracter social din ce în ce mai pronunțat, activitatea de învățare este un mod de exercere permanentă a voinței, de formare a unor obisnuințe și deprinderi de muncă sistematică, a unor trăsături ce caracterizează personalitatea omului de tip socialist. Nu ne poate fi deci indiferent din ce motive învățătorii, nici cum ajung la rezultate: printr-o muncă independentă bazată pe eforturi conștințente, ori printr-o însușire mecanică, făcută din constrîngere sau pentru interese de moment, fără perspectivă și fără cunoașterea semnificației învățării. Înțelegerea ideii că învățătura este o îndatorire socială are efecte deosebit de pozitive nu numai asupra succesului școlar, ci și asupra formării unor obisnuințe de comportare patriotică, contribuind la realizarea unei strînse unități între conștința și conduita moral-politică a elevilor.

Nu mai puțin importante sînt, desigur, și activitățile educative în afara de clasă. Eficiența lor depinde însă de respectarea unor cerințe ce se referă atît la conținutul, cît și la metoda organizării și desfășurării lor. O primă cerință este a le corela cu con-

ținutul de învățămînt, în așa fel încît să se evite orice paralelism, orice repetare a ceea ce se realizează în cadrul lecțiilor. Activitățile extradidactice trebuie să reprezinte o întregire, o completare și o întărire a muncii educative din clasă. În ceea ce privește organizarea, foarte importantă este să se folosească aportul instituțiilor de artă și cultură, care oferă o gamă largă de influențe educative. În prezent participarea elevilor la diferitele manifestări culturale-artistice, la spectacolele de teatru și cinema, la audierea programelor de radio și televiziune are loc mai mult în mod spontan, fără să fie integrată în sistemul activităților educative organizate de școală. Repertoriul educativ al școlii poate fi însă îmbogățit simțitor prin includerea și valorificarea sistematică a acestor posibilități, realizîndu-se astfel, în același timp, și unitatea ansamblului de influențe educative. Să nu uităm apoi că școala are sarcina să îndrume și să pregătească elevii pentru înțelegerea și perceperea adecvată a diferitelor manifestări culturale-artistice, în așa fel încît acestea să nu fie pentru ei modalități facile de distracție superficială, ci mijloace eficiente de largire a orizontului lor cultural, de trăiri afective profunde și autentice.

Nu ne oprim asupra importanței deosebite pe care o are colaborarea strînsă a școlii cu familia, fără de care greu se poate concepe o muncă educativă unitară și eficientă. Principial, această cerință este unanim acceptată. Se cunosc în general și formele colaborării. Practic însă, mai este de-

sigur mult de făcut și în această privință. În schimb am dori să ne oprim asupra unei alte probleme: aportul pe care-l poate aduce colectivul de elevi în muncă educativă din școală. Prin noua organizare a activității pionierilor, precum și în urma prevederilor Planului C.C. al P.C.R. cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului, se creează condiții pentru formarea și încheierea unor colective unitare și bine sudate. Ne gîndim nu numai la conținutul mai adecvat și mai bogat al activităților, ci și la faptul că în forma organizatorică actuală se elimină paralelismul ce a existat între colectivul de elevi în general și colectivul pionieresc, respectiv U.T.C., acestora din urmă revenindu-le sarcina de a cuprinde întreaga activitate în afara de clasă, în strînsă unitate cu muncă școlară propriu-zisă.

Se știe ce forță educativă prezintă un colectiv bine încheiat. Atmosfera care domnește în colectiv, caracterul și nivelul interrelațiilor din stîm și influențează mult nu numai succesul elevilor la învățatură, dar și formarea profilului lor moral și politic. În același timp, colectivul este cadrul cel mai potrivit unde se face ucenicia vieții sociale, se dobîndește experiența necesară pentru integrarea elevilor în societate, se formează obisnuințele și deprinderile caracteristice colectivității noastre. Totuși, învățătorii și profesorii se sprijină încă în prea mică măsură, în muncă lor educativă, pe acest factor deosebit de eficient. Se cunosc insufi-

cient gradul de încheiere a colectivului de elevi, relațiile interpersonale din cadrul lui. Aceasta face ca muncă educativă să fie lipsită de un instrument pedagogic fin, care acționează în permanență, modelînd atitudinea și comportarea elevilor.

În strînsă legătură cu cele amintite se pune și problema opiniei publice a elevilor, care nu poate fi lăsată să se formeze la întâmplare, ci trebuie îndreptată în permanență spre țelurile educative concrete urmărite într-o etapă dată. Este necesară în acest sens cunoașterea curentelor de opinie, a opiniei dominante, a elevilor sau a grupurilor de elevi a căror părere este dădătoare de ton.

Înțelegerea faptului că orice colectiv de elevi nu este numai educativ, ci se și autoeducă impune cadrelor didactice să se sprijine în toate acțiunile pe care le întreprind pe aportul activ al elevilor, să se consulte cu ei, să le solicite părerea, subliniind responsabilitatea fiecăruia față de sarcinile comune. Atunci cînd stimulează manifestarea inițiativelor a inventivității elevilor, a spiritului lor de răspundere, acțiunile educative devin mai interesante și mai atractive, mobilizînd mase largi de elevi.

Iată doar cîteva probleme a căror rezolvare este menită să sporească funcția educativă a școlii. Natural, ele nu epuizează variatele posibilități pe care le oferă viața și activitatea școlară și nici pe departe cele pe care le relevă o strînsă acordare a școlii la ritmul și conținutul vieții noastre sociale.

INSTITUTUL PEDAGOGIC DE 3 ANI BACĂU

anunță:

scoaterea la concurs a postului de conferențiar poz. 1 catedra de limba română și limbi străine Facultatea de filologie

Candidații la concurs vor depune la rectoratul Institutului pedagogic din Bacău, în termen de o lună de la publicarea anunțului, o dată cu cererea de înscriere, și următoarele acte în dublu exemplar:

- copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare;
- copie legalizată de pe diploma de doctor sau de candidat în științe;
- copie legalizată de pe atestatul de profesor sau conferențiar;
- lucrările științifice ale candidatului într-un exemplar;
- certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale a candidatului, eliberat de instituția în care acesta își are funcția de bază;
- memoriul de activitate didactico-științifică semnat de candidat;
- autobiografia.

Actele se vor depune în timp de o lună de la data publicării acestui anunț.

Concursul va avea loc la Institutul pedagogic de 3 ani din Bacău, Cal. Mărășești nr. 157 — în termen de 3 luni de la data publicării acestui anunț.

Informații suplimentare se pot obține la tel. 13673.

INSTITUTUL DE MINE—PETROȘANI

anunță scoaterea la concurs a postului de profesor de la catedra de Mecanici miniere, poziția 2 din statul de funcțiuni, disciplina „Transport minier”

Candidații la concurs vor depune, în termen de 30 de zile de la publicarea prezentului anunț, la secretariatul rectoratului Institutului de Mine Petroșani, str. Institutului nr. 20, cererea, împreună cu următoarele acte:

- copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare;
- copie legalizată de pe diploma de doctor sau de doctor docent;
- lucrările științifice ale candidatului, într-un exemplar;
- certificatul de caracterizare a activității profesionale și sociale a candidatului, eliberat de instituția (întreprinderea) în care acesta își are funcția de bază;
- memoriul de activitate didactico-științifică, semnat de candidat;
- autobiografia.

Cei care funcționează într-o instituție de învățămînt superior sînt obligați să comunice în scris, rectorului sau directorului acesteia, înscrierea la concurs.

Concursul se va ține la rectoratul Institutului de Mine din Petroșani, în termen de 4 luni de la publicarea prezentului anunț.

ANUNȚ

Absolvenții fostei Școli normale „I. Creangă” din Roman, promoția 1930, sînt rugați de colegul lor Rugină Ioan, din Piatra Neamț, str. Hangu, nr. 7, să-și comunice adresele în vederea organizării primei lor întîlniri de după absolvire, proiectată pentru ultima decadă a lunii iunie din vara acestui an.